

Pardal a mans de un minyó, petita a mans de un vell, cavall a mans de un frare, tot cosa maltractada....

Aquesta manera de diure vol clarament significar que no sempre trobem les persones justes al lloc just.

Pot ésser que a voltes sem nosaltres mateixos que quan donen un encàrrec, atribuïm facultats i competències o també, més simplement, consentim algunes situacions, no sempre tenim en la justa consideració els requisits necessaris o les capacitats indispensables per aquell encàrrec.

En aquesta manera de diure se presenta amb exemples en els quals la saviesa i l'humorisme popular posen en evidència situacions clarament "inoportunes".

El primer exemple «*Pardal a mans de un minyó*», presenta la situació

anòmala del pardal que, privat de la llibertat i del sou element natural, no està bé en mans de ningú i encara més poc en mans de un minyó que no sempre té la necessària delicadesa i, també sense malícia o malignitat, pren tot a joc. Crec que tots havem fet l'experiència de jugar amb un pardalet que però en poc temps és mort.

En «*Petita a mans de vell*» l'absurditat de la situació és encara més evident i no té menester de ulteriors comentats.

«*Cavall a mans de un frare*» mos porta al temps passat quan los convents eren situats fora de les ciutats i l'únic mitjà de locomoció era el cavall que, doncs, també los frares utilitzaven per anar als països

costaders per demanar la caritat; caminaven nit i dia, amb sol, vent o pluja i, per això, no sempre tenien el temps o les ganes necessàries per curar adequadament aquestos animals.

Vito Loy